

Arrest

nr. 138 651 van 16 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Pakistaans staatsburger te zijn, geboren op 4 februari 1971 in Hangu, provincie Khyber Pakhtunkhwa, Pakistan, waar u steeds hebt gewoond in het dorp Doaba. U woonde er samen met uw twee oudere broers en uw zus, en had er verschillende kleine handelszaken. Van 2004 tot 2010 had u een kleine algemene winkel, vlakbij de legerbasis in uw dorp. Legerofficieren die de controlepost naast uw winkel bemanden kwamen vaak aankopen bij u doen. U regelde vaak dingen voor hen en speelde volleybal met hen. U had een goede relatie met hen.

In april 2008 ontving u een dreigbrief van de taliban, waarin stond dat u uw contacten met het leger moest verbreken.

Op 18 april 2009 vond er in uw dorp een aanslag plaats op een legerkonvooi, die schade veroorzaakte aan uw huis en uw winkel. U heeft hiervoor geen schadevergoeding van de autoriteiten gekregen.

Op 20 mei 2010 werd u ontvoerd door de taliban, en gedurende twee weken gedwongen om een training bij hen te volgen. U leerde er omgaan met een pistool en met een kalasjnikov, en kreeg training van F. W., een van uw burens uit uw dorp. Na twee weken, op 4 of 5 juni 2010, werd u vrijgelaten, omdat F. W. garant stond voor u. U kreeg van de taliban 20 dagen de tijd om uw winkel te verkopen, en u opnieuw bij hen te voegen.

U had ongeveer 20 dagen de tijd nodig om uw winkel te verkopen, en verbleef in die periode in uw huis. Na die periode verbleef u ongeveer 15 à 20 dagen bij uw tante, de zus van uw vader, die aan de andere kant van het dorp woonde. Toen u bij uw tante verbleef, kwam F. W. naar uw huis om te vragen waar u was. Vervolgens verbleef u enige tijd in de studentenaccommodatie van een vriend van u in Peshawar. Samen met hem contacteerde u een smokkelaar, Alam, die u hielp het land te ontvluchten. F. W. kwam opnieuw naar uw huis om u te zoeken, en de taliban verzamelde informatie over u in het dorp. U verbleef in die periode opnieuw 4 dagen bij uw tante, en keerde daarna terug naar Peshawar, in afwachting van uw vertrek.

Op 9 augustus 2010 bent u uiteindelijk Pakistan ontvlucht. Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland, waar u op 26 augustus 2010 arriveerde. U verbleef er op verschillende plaatsen en werkte in de fruitpluk. Op 8 mei 2011 reisde u verder naar België, waar u op 12 mei 2011 arriveerde, en op 13 mei 2011 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: kopijen van uw Pakistaanse identiteitskaart en van de identiteitskaarten van uw gezinsleden, een kopij van uw Pakistaans paspoort, het vals Bulgaars paspoort waarmee u gereisd hebt, kopijen van uw schoolcertificaat, uw domiciliecertificaat, certificaten van volleybaltornooien, algemene informatie over uw herkomstregio, persoonlijke foto's, een dreigbrief van de taliban, een briefhoofd van uw winkel, een attest in verband met uw woonplaats, brieven van de D.C.O. Hangu, en uw medisch dossier.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van uw vrees voor de taliban. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of uw risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat uw ontvoering en verplichte training door de taliban betreft, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u daarover niets heeft verteld tijdens uw eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hoewel u verklaarde dat men bij de DVZ niet naar het volledige verhaal heeft geluisterd omdat u de kans kreeg om dit later nog te vertellen, verklaarde u wel dat u de korte versie van alles heeft verteld (CGVS gehoorverslag p. 2). Toen u bijgevolg met deze omissie in uw asielrelaas werd geconfronteerd, verklaarde u dat u ook in uw vorige interviews heeft verteld dat u ontvoerd was door de taliban en training heeft gekregen van hen, en dat u daar alles over verteld heeft (CGVS gehoorverslag p. 27). Echter, uit de bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS blijkt dat u bij de DVZ, toen u werd gevraagd om een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op uw vrees in uw land van herkomst, geen melding heeft gemaakt van uw ontvoering noch van een training die u volgde bij de taliban (CGVS vragenlijst dd. 24.05.2011, p. 3). Niets in het administratief dossier wijst er bovendien op dat de tolk voor het gehoor door de DVZ fouten zou hebben gemaakt. Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat u het gehoorverslag van de DVZ heeft ondertekend voor akkoord en dat u bij aanvang van het gehoor op het CGVS enkel heeft aangegeven dat het gehoor door de DVZ kort en beknopt was, maar dat u geen probleem had (CGVS gehoorverslag p. 2). Bovendien verklaart u ook zelf tijdens uw gehoor op het Commissariaat-Generaal dat uw verklaringen bij de DVZ door de tolk aan u werden voorgelezen, en aan u werd gevraagd of het correct was, hetgeen het geval was (CGVS gehoorverslag p. 27). Uw verklaring dat men niet het hele verhaal heeft neergeschreven, maar enkel over de talibanbedreiging (CGVS gehoorverslag p. 27) is dan ook niet aannemelijk. Aangezien uw ontvoering en training door de taliban de kern van uw asielrelaas uitmaakte op het Commissariaat-Generaal, tast deze omissie bij de DVZ de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de taliban in ernstige mate aan.

Bovendien is het opmerkelijk dat u na uw ontvoering de hulp en bescherming van het leger niet inriep, aangezien u wel een goede relatie had met het leger. U verklaarde immers meermaals dat u een goede relatie met de officieren van de nabijgelegen controlepost had (CGVS gehoorverslag p. 8; CGVS Vragenlijst dd. 24.5.2011, p. 3). Zo verklaarde u bijvoorbeeld dat de avondklok voor u versoepeld werd als u ergens heen moest, of dat het leger op uw vraag de pick-up van uw vrienden niet gebruikte, zoals dat normaal wel gebeurde (CGVS gehoorverslag p. 8). Dat u gezien deze goede relatie die u met het leger had, geen beroep op hen deed wanneer u het nodig had, ondermijnt andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. U verklaart hierover dat u dit volledig geheim hield, omdat uw broers werden lastig gevallen door F. W. (CGVS gehoorverslag p. 15). Dat

verklaart echter niet waarom u de autoriteiten niet contacteerde, en F. W. bij het leger niet identificeerde als talibanstrijder. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u onaannemelijk vaag blijft met betrekking tot de opleiding die u heeft gevolgd bij de taliban (CGVS gehoorverslag p. 15-17). Aangezien deze opleiding de kern van uw asielrelaas raakt, is het opmerkelijk dat u niet meer dan twee zaken kan opsommen die u daar heeft geleerd (namelijk omgaan met een pistool en omgaan met een kalasnikov), en verder niets meer kan vertellen over uw tijdverdrif tijdens deze twee weken, behalve het feit dat u training had, at en bad (CGVS gehoorverslag p. 17). Bovendien verklaarde u dat u vóór uw training door de taliban al ervaring had met wapens (CGVS gehoorverslag p. 18). Bijgevolg is het des te opmerkelijker dat u tijdens uw twee weken durende training niets meer leerde dan het laden, herladen, openen en schoonmaken van twee geweren. Tevens is uw verklaring dat u gedwongen werd meegenomen door gewapende talibanstrijders (CGVS gehoorverslag p. 18) moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat u reeds na twee weken opnieuw werd vrijgelaten om uw winkel te kunnen verkopen, enkel met de garantie van een buur die u voorheen al kende (CGVS gehoorverslag p. 18). Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Wat de dreigbrief betreft die u in april 2008 ontving, dient te worden vastgesteld dat het opmerkelijk is dat u na ontvangst van deze dreigbrief niet reeds de autoriteiten heeft gecontacteerd, aangezien u, zoals hierboven reeds vermeld is, wel een goede relatie had met het leger. U verklaarde daarover dat u niet aan de legerofficiëren verteld heeft dat u geen relatie meer wou met hen of dat ze niet meer naar de winkel konden komen, omdat ze dan zouden denken dat u banden had met de taliban. Deze uitleg verklaart echter niet waarom u de bescherming van het leger niet heeft ingeroepen. Bovendien werden in dit verband enkele tegenstrijdigheden opgemerkt in uw verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-Generaal dat u het leger niet hebt geïnformeerd na ontvangst van de dreigbrief (CGVS gehoorverslag p. 10), terwijl u bij de DVZ verklaarde dat u Majoor Sajeed contacteerde (CGVS Vragenlijst dd. 24.5.2011, p. 3). Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u opnieuw dat u de brief aan niemand toonde, en dat u het geheim hield (CGVS gehoorverslag p. 26). Toen u gevraagd werd waarom u tijdens uw eerste gehoor wel vertelde dat u naar majoor Sajeed ging, verklaarde u dat hij gewoonlijk naar uw winkel kwam, en herhaalde u dat u hem niets over de brief gezegd heeft (CGVS gehoorverslag p. 26). Echter, het louter herhalen van een van beide tegenstrijdige versies houdt geen afdoende verklaring in. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat u bij de DVZ heeft verklaard dat u zelf naar majoor Sajeed bent gegaan, en dat hij u heeft afgewimpeld en gezegd heeft dat u zich niets van de brieven moest aantrekken (CGVS Vragenlijst dd. 24.5.2011, p. 3). Daarnaast heeft u het tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken over meerdere dreigbrieven (CGVS Vragenlijst dd. 24.5.2011, p. 3), terwijl u tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-Generaal verklaart dat u na de ontvangst van de eerste dreigbrief in april 2008 geen andere dergelijke brief meer heeft ontvangen (CGVS gehoorverslag p. 11). Bovenstaande vaststellingen doen bijgevolg vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas over de dreigbrief die u zou hebben ontvangen.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u in de twee maanden die u na uw vrijlating nog in Pakistan verbleef, tot twee keer toe een periode bij uw tante in het dorp hebt verbleven. U verklaarde daarover dat u, na de periode van 20 dagen die u van de taliban kreeg om uw winkel te verkopen, eerst 15 à 20 dagen bij uw tante, de zus van uw vader, verbleef, die aan de andere kant van het dorp woonde (CGVS gehoorverslag p. 20). Het is op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u ervoor koos zich bij haar schuil te houden, aangezien u ook verklaarde dat F. W., de talibanstrijder die persoonlijk garant stond voor uw terugkeer naar de taliban, een buur van u uit hetzelfde dorp was die dichtbij uw huis woonde (CGVS gehoorverslag p. 15). U kon dus vermoeden dat hij ook zou weten waar de zus van uw vader woonde. Dat u bovendien, zelfs nadat F. W. u was komen zoeken bij uw thuis (CGVS gehoorverslag p. 22-23), nog opnieuw in het dorp bij uw tante heeft verbleven gedurende 4 dagen (CGVS gehoorverslag p. 20), is in dat opzicht des te opmerkelijker, en ondermijnt andermaal de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de taliban.

Tot slot legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw Pakistaans paspoort en uw Pakistaanse identiteitskaart. Bij de DVZ verklaarde u dat u zowel uw eigen Pakistaans paspoort als uw identiteitskaart en geboorteakte niet kon voorleggen omdat deze zich nog in Pakistan bevonden (DVZ Verklaring dd. 24.05.2011, rubriek 21). Met betrekking tot uw identiteitskaart verklaarde u voor het Commissariaat-Generaal echter dat uw originele identiteitskaart werd afgenomen door de smokkelaar (CGVS gehoorverslag p. 13). Toen u met deze inconsistentie in uw verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde u dat u refereerde naar uw paspoort, en dat u uw identiteitskaart niet heeft besproken. Echter, uit het gehoorverslag van uw gehoor op het Commissariaat-Generaal blijkt dat uw documenten één voor één met u werden overlopen, en dat u het wel over uw identiteitskaart had toen u verklaarde dat die werd afgenomen door de smokkelaar (CGVS gehoorverslag p. 13). Daarentegen verklaarde u over uw paspoort dat u het bij u thuis hebt, en dat u het niet kan laten opsturen vanuit Pakistan met een koerierdienst (CGVS gehoorverslag p. 13). Ook wat betreft de valse reisdocumenten die u tijdens uw

reis gebruikte legde u inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u eerst dat u, naast het Bulgaarse paspoort waarmee u van Griekenland naar België reisde, geen andere valse reisdocumenten gebruikte tijdens uw reis van Pakistan naar België (CGVS gehoorverslag p. 14). Verder tijdens uw gehoor op het Commissariaat-Generaal verklaarde u echter dat u ook nog een vals Iraans paspoort gebruikte op uw weg naar Griekenland (CGVS gehoorverslag p. 24). Toen u met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde u dat u waarschijnlijk de vraag niet goed begrepen had (CGVS gehoorverslag p. 25), wat geen afdoende verklaring is. Niets in het administratief dossier wijst er immers op dat de tolk voor het gehoor op het Commissariaat-Generaal fouten zou hebben gemaakt. Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat u, toen u gevraagd werd of u de tolk goed begreep, bevestigend heeft geantwoord (CGVS gehoorverslag p. 2 en 28). Het feit dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over uw Pakistaanse identiteitskaart en de valse reisdocumenten die u gebruikte, doet dan ook het vermoeden rijzen dat u weldegelijk kan beschikken over uw eigen internationaal paspoort, maar dat u dit intentioneel verborgen houdt voor de Belgische asielinstanties. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Om uw vrees ten aanzien van de taliban te ondersteunen legt u verder een kopij neer van de dreigbrief die u ontving van de taliban, evenals kopijen van persoonlijke foto's van uw verblijf bij de taliban, een attest in verband met uw woonplaats, en brieven van de District Coordinator Officer (D.C.O.) van Hangu. Deze documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen echter niet. Ze zijn immers niet van die aard dat zij de eerder aangehaalde tegenstrijdigheden en omissies kunnen verklaren of weerleggen. Vooreerst moet erop gewezen worden dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Bijgevolg volstaan de door u aangebrachte documenten op zich niet om aan te tonen dat de uitkomst van uw asielaanvraag incorrect is. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de bewijswaarde van een kopij sowieso gering is gezien de authenticiteit van dergelijk stuk niet kan worden geverifieerd. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt bovendien dat in Pakistan iedereen tegen betaling eender welk document kan laten opstellen. Wat uw persoonlijke foto's betreft, dient daarnaast te worden opgemerkt dat deze niet kunnen aantonen dat u bij de taliban verbleef toen deze foto's werden genomen. Wat de brieven van de D.C.O. in Hangu in verband met de schade aan uw huis betreft, dient te worden vastgesteld dat deze noch de datum van de aanslag bevatten die de schade veroorzaakte, noch de datum waarop de brieven werden opgemaakt, wat nog meer twijfel doet rijzen over de authenticiteit van deze brieven.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde overige documenten, met name kopijen van uw Pakistaanse ID-kaart en paspoort en van de ID-kaarten van uw familieleden, het Bulgaarse paspoort waarmee u reisde, kopijen van uw schoolcertificaat, uw domiciliecertificaat, certificaten van volleybaltornooien, een briefhoofd van uw winkel en uw medisch dossier, evenals algemene informatie over uw herkomstregio, wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Ze bevatten immers louter informatie over uw identiteit (of in het geval van het Bulgaars paspoort uw voorgehouden identiteit) en uw job, over de algemene situatie in uw land van herkomst en over uw medische problemen in België, die niet in twijfel worden getrokken, maar ondersteunen verder uw asielrelaas niet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming, bepaald in artikel 48/4 § 2 a en b.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als

voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in PcK relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel PcK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies

Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een opleiding heeft genoten in Pakistan, en naast Pashtou ook Urdu en een beetje Engels kent (CGVS gehoorverslag p. 6). U bent tot uw 21 jaar naar school geweest, en vervolgde uw metric opleiding in Pakistan (CGVS gehoorverslag p. 6). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u over de nodige werkervaring en ondernemingszin beschikt. U werkte immers een paar jaar in de landbouw, waarna u verschillende kleine handelszaken had (CGVS gehoorverslag p. 4-5). Daar u na het overlijden van uw vader in 1982 en uw moeder in 2004 al verschillende jaren in uw eigen levensonderhoud kon voorzien, mag er redelijkerwijs aangenomen worden dat u hier ook in kan slagen in een andere regio van Pakistan. Aangezien u bovendien 850.000 Pakistaanse roepies kon betalen voor uw reis naar Europa (DVZ Verklaring dd. 24.05.2014, rubriek nr. 34), zijn er in uw geval geen redenen waarom u niet in grote steden als Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich zou kunnen integreren. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/4, § 2, c), 48/5, § 3 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Het asielrelaas van verzoeker werd door de commissaris-generaal ongeloofwaardig gevonden gezien de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen op ernstige wijze is aangetast door vele vaagheden,

omissies en tegenstrijdigheden die de kern van het relaas betreffen. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift zelfs geen poging om deze motieven te betwisten. Deze blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

Bijgevolg kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiäre beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van dezelfde wet er geen behoefte is aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal dat het conflict in Pakistan beperkt is tot enkele gebieden en de situatie in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in het door Pakistan gecontroleerde gedeelte van Kasjmir weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen doch na grondige analyse er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, c) van de vreemdelingenwet zou lopen. Ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er geen elementen voorhanden zijn die verhinderen dat verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot deze gebieden. Deze conclusie vindt nogmaals steun in de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota en wordt door verzoeker niet betwist. Wat betreft de redelijkheid van het interne vluchtalternatief voor verzoeker oordeelde de commissaris-generaal als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u een opleiding heeft genoten in Pakistan, en naast Pashtou ook Urdu en een beetje Engels kent (CGVS gehoorverslag p. 6). U bent tot uw 21 jaar naar school geweest, en vervulde uw metric opleiding in Pakistan (CGVS gehoorverslag p. 6). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u over de nodige werkervaring en ondernemingszin beschikt. U werkte immers een paar jaar in de landbouw, waarna u verschillende kleine handelszaken had (CGVS gehoorverslag p. 4-5). Daar u na het overlijden van uw vader in 1982 en uw moeder in 2004 al verschillende jaren in uw eigen levensonderhoud kon voorzien, mag er redelijkerwijs aangenomen worden dat u hier ook in kan slagen in een andere regio van Pakistan. Aangezien u bovendien 850.000 Pakistaanse roepies kon betalen voor uw reis naar Europa (DVZ Verklaring dd. 24.05.2014, rubriek nr. 34), zijn er in uw geval geen redenen waarom u niet in grote steden als Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich zou kunnen integreren. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”* Ook al deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier waardoor de commissaris-generaal met recht kon besluiten dat er voor verzoeker een veilig en redelijk hervestigingsalternatief voorhanden is in één van de grote steden in Pakistan. Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift, doch komt niet verder dan te stellen dat de motivering *“het probleem van de Katchi Abadi in de grootsteden geheel onbesproken laat”*, evenals het gegeven dat *“de toenemende verstedelijking een risico op onrust en politiek geweld inhoudt”*. Wat betreft het probleem van Katchi Abadi, of informele sloppenwijken, merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer onvermijdelijk in een sloppenwijk

terecht zal komen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij naast een ruime talenkennis, werkervaring en ondernemingszin over voldoende kapitaal beschikte om zich de dure reis naar Europa te veroorloven waardoor kan worden aangenomen dat verzoeker in staat is zich buiten zijn regio van herkomst in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Wat betreft een *“toenemende risico op onrust”*, merkt de Raad op dat hij ertoe gehouden is een beoordeling te doen van het *actuele* risico op ernstige schade, waardoor evenmin deze stelling afbreuk vermag te doen aan de pertinente motivering van de commissaris-generaal.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER